

Streszczenie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Lyala i K. Grossa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18, 39 i 43 Traktatu WE, poprzez wyłączenie w § 2 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o dodatku z tytułu nabycia domu możliwości przyznania dodatku z tytułu nabycia domu podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w odniesieniu do nieruchomości położonych w innych Państwach Członkowskich niezależnie od tego, czy można tam dochodzić podobnego wsparcia;
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zdaniem Komisji Europejskiej dodatek z tytułu nabycia domu przyznawany przez państwo niemieckie wykazuje cechy dyskryminujące. W Niemczech roszczenie o przyznanie tego dodatku przysługuje podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy nabywają w Niemczech lokal mieszkalny lub dom na cele mieszkalne. Natomiast dodatek taki nie został przyznany podatnikom podlegającym w Niemczech nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy mieszkają poza terytorium Niemiec i zamierzają tam nabyć nieruchomość na cele mieszkalne.

Trzy grupy osób zostały pokrzywdzone poprzez niemiecką regulację: 1) urzędnicy państwowi mający miejsce zamieszkania za granicą, 2) pracownicy przygraniczni, których dochody podlegają niemieckiemu podatkowi dochodowemu co najmniej w 90 % oraz 3) dyplomaci i urzędnicy Unii Europejskiej pochodzący z Niemiec.

Komisja dostrzega w tej regulacji, odpowiednio do statusu danych grup osób, naruszenie swobodnego przepływu pracowników (art. 39 WE), swobody przedsiębiorczości (art. 43 WE) lub swobody przemieszczania się na podstawie art. 18 WE. Wszystkie przypadki wykazały wystarczające odniesienie transgraniczne, aby uzasadnić zastosowanie danego postanowienia Traktatu.

Komisja uważa, iż w niniejszej sprawie znajduje odpowiednie zastosowanie orzecznictwo Trybunału w sprawie Schumacker (C-279/93). Każdy, kto podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech, a zatem zasadniczo płaci podatki od swych zagranicznych dochodów w Niemczech i tym samym uczestniczy w finansowaniu niemieckiej społecz-

ności, musi mieć możliwość korzystania z przywilejów finansowanych z podatków w taki sam sposób jak osoba mieszkająca w Niemczech. Należy unikać sytuacji, w których osoby zainteresowane nie mogą korzystać z przywilejów związanych z ich sytuacją osobistą ani w państwie miejsca zamieszkania ani w państwie, w którym prowadzą działalność.

W praktyce jest mało prawdopodobne, aby podatnik podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech podlegał jednocześnie takiemu samemu obowiązkowi w innym państwie. Ta wyjątkowa sytuacja mogłaby być wzięta pod uwagę wówczas, gdyby została zakazana kumulacja niemieckiego dodatku z tytułu nabycia domu z innym porównywalnym wsparciem zagranicznym.

Ograniczenie dodatku z tytułu nabycia domu do nieruchomości położonych w Niemczech jest nieuzasadnione. Sytuacja mieszkaniowa w Niemczech mogłaby się poprawić także wtedy, gdyby zamiast przeprowadzać się do Niemiec, pracownicy przygraniczni mogli nabywać własność mieszkalną za pobliską granicą. W postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi rząd niemiecki nie wykazał dostatecznie, jakiemu celowi ma ostatecznie służyć ograniczenie pomocy do własnego terytorium. Nawet gdyby było dopuszczalne wspieranie przez Państwo Członkowskie budownictwa mieszkaniowego tylko na swoim terytorium, przepisy niemieckie nie byłyby logiczne same w sobie. Mianowicie, jeżeli Republika Federalna Niemiec zamierza wspierać każdą formę budownictwa mieszkaniowego w Niemczech, nie jest jasne, dlaczego wsparcie to ogranicza się do podatników podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech. Również podatnicy podlegający ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech mogą nabywać tam przestrzeń mieszkalną i w ten sposób wspierać budownictwo mieszkaniowe.

Prawo wspólnotowe w żaden sposób nie wymaga finansowego wspierania nabycia drugiego miejsca zamieszkania w innych Państwach Członkowskich. Określenie zakresu wsparcia należy do ustawodawcy krajowego. Jego swoboda regulacji jest jednak ograniczona poprzez podstawowe swobody określone w Traktacie WE.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Helenę Tserepa-Lacombe i Nicolę Yerrell, Służba Prawna Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Greckiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do uzyskania zgodności z dyrektywą 2000/34/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu WE;

2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 1.8.2000, str. 41.

Skarga wniesiona dnia 6 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 6 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Maidani, działającej w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 27 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 27.6.2002, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę, członka Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przekazując danych, o których mowa w art. 15 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93⁽¹⁾ z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy art. 15 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2847/93 zobowiązują Państwa Członkowskie do przekazania Komisji w ściśle określonym terminie pewnych danych za pomocą przekazu komputerowego. Władze włoskie nie przekazały w przewidzianym terminie rzeczonych danych w odniesieniu do lat 1999 i 2000. Republika Włoska naruszyła zatem przewidziane w powołanych przepisach zobowiązanie do przekazu danych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.